

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 1979. január 25.
(csütörtök)

Cseri Kálmán

I. BÖJT ÉS IMÁDSÁG

Alapige: Neh 1

Nehémiásnak, Hakaľjá fiának a története. A huszadik esztendő Kiszlév havában történt, amikor Súsán várában voltam, hogy megérkezett hozzám egyik atyámfia, Hanáni, és vele együtt néhány Júdából való férfi. Kérdezősködtem tőlük a megmenekült júdaiakról, akik a fogság után megmaradtak, meg Jeruzsálemről. Elmondták nekem, hogy a megmaradtak, akik a fogság után maradtak meg, nagy bajban és gyalázatban vannak ott abban a tartományban. Jeruzsálem várfala csupa rés, és kapui tűzben égtek el. Amikor meghallottam ezeket, napokon át ültem, sírtam és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt, és ezt mondtam: Ó URam, mennynek Istene, te nagy és félelmes Isten! Te hűségesen megtartod a szövetséget azokkal, akik téged szeretnek, és parancsolataidat megtartják. Legyen figyelmes a füled, legyen nyitva a szemed, és hallgasd meg szolgád imádságát, aki most éjjel-nappal imádkozik előtted szolgálóidért, Izráel fiaiért. Vallást teszek Izráel fiainak a vétkeiről, amelyekkel vétkeztek ellened. Vétkeztem én is és atyám házanépe is! Nagy gonoszságot követtünk el ellened, mert nem tartottuk meg azokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket szolgálódnak, Mózesnek adtál. Emlékezz vissza arra az ígéretre, amelyet kijelentettél szolgálódnak, Mózesnek: Ha ti hűtlenek lesztek, én elszélesztelek benneteket a népek közé. De ha megtértek hozzám, megtartjátok parancsolataimat, és teljesítitek azokat: még ha az ég szélén lennének is azok, akiket eltaszítottam közületek, onnan is összegyűjtöm és elviszem őket arra a helyre, amelyet kiválasztottam, hogy ott legyen nevemnek lakóhelye. Hiszen a te szolgálóid ők, és a te néped, akiket megváltottál nagy erőddel és hatalmas kezeddel! Ó, URam, legyen figyelmes a füled szolgálóid imádságára és szolgálóid imádságára, akik boldogok, hogy félhetik a te nevedet! Adj ma sikert szolgálódnak, és add, hogy legyen hozzá irgalmas az az ember! Én ugyanis a király pohárnoka voltam.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk ezt a csendet. Köszönjük, hogy Előtted állhatunk. Köszönjük, hogy együtt állhatunk Eléd. Köszönjük, hogy Te olyan gazdag Isten vagy, hogy mindannyiunkat külön meg tudsz szólítani. Ugyanazon az ígén keresztül is sokféle kérdésünkre tudsz választ adni, sokféle megkötöttségéből tudsz kiszabadítani. Sokféle bűnünket meg tudod bocsátani. Köszönjük ezt Neked. Megvalljuk, hogy sokszor csak odáig jutunk el, hogy Téged hívunk, hogy jöjj és a mi utunkon, segíts előbbre minket.

Köszönjük ennek a zsoltárnak a figyelmeztetését most. Nem a magunk útjára hívunk segítségül. Azt kérjük Tőled, hogy vezess, Uram útaidban, hogy járjak igazságodban. Nem a magunk igazához kérünk Tőled támogatást. A Te igazságodat szeretnénk fölismerni és elismerni. Áldj meg minket most ebben a csendes törekvésünkben.

Ámen.

Igehirdetés

Vannak a Szentírásban olyan megbújó kis könyvek, amiket ritkán olvasunk, amiket sokan nem is fedeztek még fel magunknak, mint ígét, pedig nagyon fontos üzenetek, igazságok, isteni kijelentések vannak bennük. Ilyen a Nehémiás könyve is, amit ha Isten segít minket, most hétről-hétre végig tanulmányozunk majd.

Egészen pontos időmeghatározással kezdődik az a könyv. Artaxerxes király 20. esztendejében a Kislév hónapban. Ez azt jelenti, hogy időszámításunk előtt 445 decemberében. A perzsa királyi udvarban volt magas rangú tisztviselő ez a zsidó származású, már ott a fogságban született férfiú, Nehémiás, akit meglátogatott a fogságból hazaeresztett zsidóknak egy küldöttsége, és elmondták, hogy mennyi baj van otthon. A város még mindig romokban hever, és egyébként is sok gonddal és nehézséggel küzdenek: Isten akkor kezdte indítani Nehémiást arra, hogy menjen az Ő népe segítségére, és ő lett a teljes újjáépítésnek a vezetője.

Furcsa dolog már maga ez a számadat. Krisztus előtt 586-ban rombolta le Nabukodonozor Jeruzsálemet és gyújtotta fel a templomot, miután kirabolta és az értékeit elszállította magával zsákmányként. Jó 70 esztendő múlva megdőlt az ő birodalma, perzsák vették át az uralmat, és úgy 510 körül ment haza az első csoport a fogságból, akiket hazaengedett a perzsa uralkodó, hogy építsék fel újra a maguk házáját.

Ezsdrás pap is velük ment, ő volt a lelki vezetője ennek az újjáépítésnek. Azóta már újabb 70 esztendő eltelt és még mindig erről kell beszámolniuk az otthonról visszajöttöknek: „*A fogságból megszabadult maradék zsidók nagy nyomorúságban és gyalázatban vannak; azon felül Jeruzsálem kőfala lerontatott, s kapui tűzben égtek meg!*” (Neh 1,3) 70 éve otthon voltak már, és Jeruzsálem még mindig nyitott város volt. Nem tudták fölépíteni sokféle nehézség, akadály miatt a kőfalat, és ebből bizony sok újabb bonyodalom és komplikáció származott.

Nhémiás magas pozícióban volt a királyi udvarban. Őhöz fordultak bizalommal, hogy legyen segítségükre. Közben kiderül, hogy amiről sem ők, sem Nehémiás nem tudtak, Isten elhívta ezt az Ő gyermekét. Valami különös, nehéz, szép feladattal bízta meg, és itt kezdődik el annak az elhívásnak a valóra válása.

Négy gondolatot szeretnék kiemelni ebből az első fejezetből.

1. Az egyik maga az, hogy 141 év óta romokban van Jeruzsálem, 586-tól 445-ig, eddig a látogatásig 141 esztendő telt el. Mennyi kiáltás hangzott eközben Istenhez. Mennyi imádság! Mennyi erőfeszítést tehettek a hazatért zsidók annak érdekében, hogy újra felépítsék a szent várost, benne a templomot, amit úgy-ahogy már helyreállítottak, de még nem volt az igazi, és hogy újra berendezkedjenek, és amennyire lehet, a perzsa tartományi főnökök igazgatása alatt, a maguk, autonóm, önálló életét elkezdjék. Mennyi türelmetlen kiáltás is elhangozhatott, mennyi reménytelen imádság is elhangozhatott, és íme még mindig késett az, hogy Isten lépjen és építsen fel valami újat. Nos, éppen ez az, amire itt most fel kell figyelniünk, hogy a hazatértek a régieket szerették volna újra felépíteni. Isten pedig valami újat és jobbat akart az Ő kiválasztott szolgálóival felépíttetni. Minden hívó embernek azonnal eszébe jutnak történetek a maga életéből. Amikor mi valamit szerettünk volna ugyanúgy helyreállíttatni Istennel, amilyen az volt, és olyan nehezen értettük meg, hogy Ő

nem a régít akarja restaurálni. Ő valami újat, szebbet, jobbat, talán valami mást készít nekünk, mint ami a mi emlékezeteinkben él, mint amit megszoktunk, mint amihez ragaszkodunk. Boldog az az ember, aki hittel felismeri, hogy Isten új dolgokat készít a mi életünkben, és nem ragaszkodik a régihez. Nem akar okosabb lenni a teremtő Istennél, Aki mindig valami újat teremt, hanem engedi, hogy az Ő terve valósuljon meg akkor is, ha az eltér a mi elképzelésünktől. Akkor is, ha az minden emberi értelmet felülhalad. Akkor is, ha az egészen más.

Nekünk is vannak olyan élményeink, emlékeink, amikor nagy történelmi viharok söpörtek el egzisztenciákat, és valami egészen új helyzetbe dobtak bele egy-egy embert, családot. Mennyivel másként kezdte el az újat az, aki Istentől fogadta el ezt az új helyzetet, és azt kereste, hogy most itt ebben az új helyzetben mi a tennivaló. Milyen új áldásokat akar Isten neki és általa adni? Milyen új erőket fog folyósítani az új nehézségekhez? És nem a régít álmodta és kívánta vissza.

Nehémiás valami újnak az első embere. Isten az Ő népe életében valami újat kezdett el, és ez bizony elég sokáig késett. 70 év a fogságban, jó 70 esztendő már otthon, és Jeruzsálem falai még mindig romokban hevernek.

Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig. Mert az Úr szabadítása az igazi szabadítás, és nem az, ha mi rövidre zárjuk az áramkört, és magunk valami szabadításfélét imitálunk. Boldog az, aki kivárja, amíg Isten valóságos szabadítást ad neki.

A Jeremiás 4,3-ból gyakran szoktuk idézni azt az igét, hogy „szántsatok magatoknak új ugart és ne vessetek tövisek közé”. S kevesen tudják azt, hogy egészen pontosan ez áll ott az ősi szövegben: Szántsatok magatoknak új szántást, és ne vessetek a tavalyi gyomok közé. Azok a tövisek a tavalyi aratás óta felnőtt gyomoknak az elszáradt maradványai, amik ott vannak a tarlón, és mivel az ókori ember nem szántó-vető, hanem vető-szántó ember volt (előbb szétszórta a magot és utána szántotta le a földbe), ezért ott voltak a tavalyi gyomok is. Jézusnak a magvetőről szóló példázatában is ezért eshetnek a tövisek közé vetőmagok. Nos, azt mondja, hogy ne vessetek tavalyi gyomok közé. Szántsatok magatoknak új szántást. Mi a hívó életünkben is nagyon sokszor a tavalyi gyomok közé szeretnénk vetni, és Isten azt mondja, hogy kiirtani mindent, ami gyom, és sokszor mindent, ami tavalyi, ami a régihez tartozik. Úgy a régihez, hogy az Isten előttihez, amikor még Isten nélkül rendeztük be az életünket. Merjük azokat gyomnak nevezni, kiirtani, megégetni, és új szántást készíteni és abba vetni. Ezt fogja megáldani Isten.

Csak zárójelben jegyzem meg, hogy nem minden rossz azért, ami régi, s nem kell mindent elpusztítani, ami régi. Talán vannak, akik ismerik Izsák életének azt a részletét – egy gyönyörű szép epizód a Mózes I. könyvében –, amikor a filiszteusok, az ő ellenségei, betemetik azokat a kutakat, amiket már az ő apja, Ábrahám ásott a szolgákkal, és ami létkérdés volt ott, mert a juhnyájak nem tudtak másképp inni a legelőkön. Betemették a kutakat, és akkor Izsák valami hallatlan alázattal és szívósággal újra kiássa azokat a kutakat, amiket az ő atyja és az ő szolgálói már ástak. Nem akar ő mindenáron újat, a régi nyomokon akart haladni. A régi áldásokat újra és újra ki kell ásni. Istennek a nagy tetteit nem szabad elfelejtenünk. De ami a régi élethez – úgy értve, hogy az Isten nélkülihez – tartozik, azt nyugodtan romokban lehet hagyni, s engedni kell, hogy Isten valami újat mutasson, újat építsen. Nehémiás ezt értette meg, és ezért használhatta őt Isten.

2. A második, ami kiderül ebből az igéből, az, hogyan kezdődik ez az igazi újjáépítés, az újnak az igazi építése.

Ennek az igemagyarázatnak a címéül legszívesebben ezt adnám: **Kezdetben vala az imádság.** Imádsággal kezdődik. Különös ember volt ez a Nehémiás. Ő

már a fogságban született. Sőt, valószínű, hogy már az apja is a fogságban született. Neki nem voltak személyes emlékei a jeruzsálemi templomról, az otthoni kultuszról, egyáltalán Izraelről, mint önálló népről, államról, nemzetről. Ő a fogság gyermeke volt, és ott futott be nagyon szép karriert. Apja vagy nagyapja hadifogolyként került oda, és ő a király első emberei közé tornázta fel magát. Igaz, hogy közben rezsimváltozás volt, és a perzsa király mellett dolgozott ő. De mindegy. A perzsák is hadifogolyként, deportáltaként vették át Izrael népét. Tehát neki sem voltak személyes kapcsolatai haza, személyes emlékei sem. Ott az udvarban inkább talán titkolni illett a származását, eredetét, és ő mégsem hallgatja közömbösen azt, amit a küldöttek mondanak. Kiderül; hogy szíve mélyen együtt érez népével. Kiderül, hogy élő hite van az élő Istenben: Szülei, nagyszülei, ki tudja kik, beszéltek neki Istenről. Imádkozó hívő ember ez a Nehémiás. érzékenyen rezonál arra, amit mondanak, és rendkívüli hatással van rá az, hogy 70 év óta otthon van az ő népe és még mindig nem épült föl az ország. Egészen tökéletes lélektani kép az, amit itt az ige rajzol róla. Azt mondja, hogy egy furcsa benutság lett úrrá rajta és nem tudott mást csinálni, mint ült napokon keresztül magába roskadva.

Sokszor így kezdődik az, amikor Isten megszólít egy embert, hogy összetörik és magába roskad. Másféle összeroskadás ez, mint amikor a gondok törnek össze valakit, vagy amikor a kétségbeesés nehezedik rá. Éppen az a különbség a kettő között, amit Pál mond a kétféle megszorodásról, hogy lehet üdvösségre megszorodni, ami életet nemz, és lehet kárhozatra megszorodni.

Nos ott ül napokig, és nem tud mit csinálni. Egészen tehetetlenné válik a szörnyű hírtől, és már mozog benne valami a Lélek indításából, hogy ebben neki szerepe lesz. Ez nem valami tőle független eseménysorozat. Ő itt most szereplőjévé válik egy nagy drámának. De még nem tudja, hogy mi a szerepe. Aztán elkezd sírni. Ez is nagyon jellemző. A nagy feszültség, amikor oldódni kezd, sírásban tör ki sokszor. Isten azonban tovább dolgozik benne, és itt már komolyabb dolgok jönnek. Böjtöl és imádkozik napokon keresztül. Odaáll Isten elé. A nagy nyomorúság, a másoknak a nyomorúsága odaviszi őt Isten elé. Rájön arra, hogy sírással nem megyünk sokra. A magunk feszültsége feloldódott, erre jó a sírás. A biztonsági szelepen kijött a fölösleges feszültség, de itt valamit tenni kell most már. Mit kell tenni?

S ekkor nem a királyhoz rohan, nem szervezni kezdi a dolgokat, nem tanácskozássra hívja össze a barátait. Az első, amit tenni kell, az, hogy Isten elé járul. Vagyis az első, amit tesz, hogy engedi, hogy Isten tegyen.

De jó lenne, ha ezt megtanulnánk! Nem akarok most példákat sorolni erre, talán fölösleges is, mert annyira világos az ige üzenete, de hányszor kísért ez újra és újra minket, hogy jön valami rossz hír, pánikba esünk, az emberen tevékenységi láz lesz úrrá: csináljunk valamit. S akkor mozgósítja a családot: telefonálni kezd, levelet ír, a fejét töri, idegeskedik, nem alszik. És ami összekuszálódott, még jobban összekuszálódik. S legfőképpen ő válik alkalmatlanná, végképpen alkalmatlanná arra, hogy később valamit is tegyen az ügyért.

Azok, akik igazán érzik, hogy nekik itt feladatuk lesz, azok mindig Isten elé járnak, ha hívő emberek. A legtöbb amit tehetünk, hogy engedjük, Isten cselekedjen először bennünk, azután általunk. Böjtöl és imádkozik.

Különös az is ebben, hogy Isten nem vállalkozó kedvet ad az ő kiválasztottjának mindenekelőtt a feladathoz, hanem Isten az imádság Lelkét adja az Ő kiválasztottjának, akik majd nagy feladatokat fognak megoldani. Minden nagy dolog az egyház életében imádkozással kezdődött. Minden ébredést imádkozás előzött meg.

Egyszer részletesen elolvashattam valakinek – aki kezdettől fogva szem és fültanúja volt ott Sárospatakon – a naplóját, visszaemlékezését, hogyan indult el az az

ébredés, amelyikből kinőtt részben a belmissziói mozgalom, részben később az utána következő ébredés. Néhány sárospataki teológus elkezdett imádkozni azért, mert kétségbeestek amiatt, hogy alkoholista teológusok is vannak. S elkezdtek könyörögni a mennyek Istenéhez, hogy ez ne így legyen, hanem másként legyen. Őket ott kinevették a maguk bizonyágtétele miatt. Ők nem tudtak szép szóval, vagy bármi mással beleavatkozni ebbe az ügybe, Isten elé járultak és Őt hívták be. A fő alkoholista megtért nem sokkal azután, és az ő bizonyágételére sokan mások is, és kibontakozott belőle egy országos ébredés. Itt a gyülekezeten belül is tudnék mondani – nem ilyen nagy jelentőségű ügyek –, de gyülekezeti szinten mégis fontosak, amik az utóbbi időben úgy indultak el, hogy két-három embert Isten arra indított, hogy imádkozzanak ezért az ügyért vagy azért az emberért. S akkor csendben, nem nagy-dobra verve, az egek Istenéhez imádkoztak. S egyszer csak nőtt, nőtt a dolog és valami nagyon szép és jó jött ki belőle.

Kezdetben vala az imádság. Az igazán nagy dolgok mindig imádsággal kezdődnek el: Isten így kezdi el. Imádkozni tanítja azt, aki által nagy dolgot akar elvégezni. Én nem tudom, hogy eléggé komolyan vesszük-e mi ezt, hogy az imádság nemcsak az egyéni, személyes kegyességnek egy formája. Nemcsak arra való, hogy én a magam szívét kiöntsem Isten előtt. Erre is, és ezek nagyon fontos dolgok. Nemcsak egy liturgikus cselekmény, hogy az istentiszteleten általában imádkoznak mindenféle felekezetben. Hanem az imádság arra is való, hogy Isten azáltal, aközben készíti fel az övéit, és akit komolyan nyomasztani kezd valaminek, vagy valakinek az ügye, az kezdjen el komolyan imádkozni érte, és ne erőszakoskodjék vele, és ne mondjon le róla, és ne tárgyalja fűvel-fával a dolgait. Isten elé vigye oda.

Olyan sokszor vágyom arra, és könyörgök azért Istenhez, hogy gyermekeiért, unokáikért aggódó szülőknél, nagyszülőknél mutassa ezt meg, hogy nem úgy van, hogy legföljebb imádkozhatom érte. Hanem, ha komolyan akar tenni valamit érte, akkor komolyan imádkozik, és azzal valami nagyon nagy dolgot tett. Maga sem tudja, hogy milyen komoly következményei lehetnek annak, milyen áldásokat fog kapni az a gyermek, vagy bárki más. Tisztában vagyunk-e ezzel? Hogyha nekigyürkőzünk és nekilátunk valami Istentől kapott feladatnak, akkor az azzal kezdődjék, hogy imádkozunk. Mint Nehémiás is.

3. A harmadik, amit észre kell vennünk ebben az igében az, hogy milyen imádság volt, amit Nehémiás elmondott. Megdöbbenő az, hogy egyértelműen bűnbánó imádság. Azt olvastuk itt, hogy *„...könyörgök most Előtted nappal és éjjel Izrael fiaiórt, szolgálóidért, és vallást teszek az Izrael fiainak bűneiről, melyekkel vétkezünk Teellened én is és az én atyámnak háza vétkezünk, felette igen vétkezünk Ellened...”* (Neh 1,6-7)

Ő ugyan nem vétkezett! Hol volt ő akkor, amikor Izrael kivívta Isten haragját maga ellen, és Isten ostoraként megérkezett Nabukodonozor. Nehémiásnak a nagyapja sem élt még akkor talán, de az apja biztos nem. Ő ugyan nem vétkezett, de ez a mondat így folytatódik: *„vallást teszek az Izrael fiainak bűneiről, melyekkel vétkezünk Teellened”*. Biztonságból hozzáteszi a maga megerősítésére is, hogy: *„én is az én atyámnak háza vétkezünk, felette igen vétkezünk Ellened!”*. Ő, de nagy dolog az, ha valaki ezt ki tudja mondani!

Ha valaki ilyen helyzetben nem azt veszi ujjhegyre, hogy mi mindent vétettek ellenünk. Mit csinált velünk Nabukodonozor? Mit csinálnak itt velünk a perzsák? Mit csináltunk mi egymással, ahelyett, hogy egyetértettünk volna, összefogtunk volna? Mi nagyon szépen el tudjuk sorolni, hogy ki mit vétkezett ellenünk. S ezek az imádságok azok, amik nem hallgattatnak meg. Amik sokszor nem is imádságok. Ezek önigazolások, mentegetőzések. Isten akkor lép be egy ember, egy nép, egy

egyház ügyébe, amikor az bűnbánattal kezd el imádkozni „*Felette igen vétkeztünk Ellened*”. Nem vádol, nem lázad, nem panaszkodik, nem követelők, hanem bűnbánattal járul Isten elé. Egyelőre semmit sem kér. Tudja azt, hogy nekik semmi nem jár. Ha valamit Isten adni fog, az kegyelem lesz, ajándék lesz. És ha van valami mondanivalója, akkor az a bűneiről való beszámolás.

Nehemiás azt éneklé itt el, amit mi, az Újszövetség népe így fogalmazunk meg: „*Jövök semmit nem hozva, keresztedbe fogózva, Meztelen, hogy felruházz, Árván, bízva, hogy megszánsz*”. Ezt mondja ő itt el, és ezért hallgattatott meg az ő imádsága.

A múltkor valaki elég komolyan megintett amiatt, hogy túl sok szó esik az igehirdetésekből a gyülekezetünkben bűnről, bűnbánatról és bűnbocsánatról. Nem tudom, hogy mi az, amiről ezeken kívül még kellene, hogy szó essék. Baj az, ha csak szó esik róluk. Nem lehet eleget odafigyelnünk az igének ezekre a felhívásaira. Bűnbánat nélkül nincs újjáépítés.

Jeruzsálem kőfalainak az újjáépítése azzal kezdődött, hogy valaki odarokadt Isten elé, és azt mondta, hogy vétkeztünk ellened és nem vagyunk méltók még arra sem, hogy odafigyelj az imádságunkra. Ezért könyörög külön, hogy azért mégis hajtsd ide a füledet. Tudom, hogy látni sem akarsz minket, de azért mégis tekints a Te szemekkel ránk. Ez maga már kegyelem, és ha még utána jön valami, az külön kegyelem.

Bűnbánat nélkül nincs megújulás. Olyan jó lenne, ha megszabadulnánk attól, hogy egymás vétkeit látjuk és soroljuk, és eljutnánk ide házasságban, családban, gyülekezetben, a nemzetközi politikában, munkahelyi vitákban. Olyan jól tudjuk, hogy ki mit vétett ellenünk, meg mások ellen. Isten arra kíváncsi, hogy azt tudjuk-e, hogy mi mit vétettünk. Aki így tud Isten elé járulni, az kapja meg azt a választ, hogy én nem kárhoztalak, eredj el, és többé ne vétkezzél.

4. A negyedik, amire figyeljünk oda: Ezen az úton jut el Nehemiás ahhoz a gyermeki bizalomhoz, ami az imádságának a végén megszólal.

Így kezdődik ez az imádság, hogy kérlek, Uram, mennynek Istene, nagy és rettenetes Isten, és így fejeződik be: Te, Aki megtartod ígéreteidet, Te, Aki megígérted, hogy visszaviszed a Te népedet, még, ha az ég szélére szórtad volna is szét, és ők a Te szolgálói, és a Te néped, akiket megszabadítottál nagy erőd által, a Te erős kezéd által, kérlek, ó Uram, legyen figyelmes a Te füled szolgálói könyörgésére, és adj jó szerencsét most a Te szolgálóknak és engedd, hogy kegyelmet találjon ama férfiú előtt.

Ez az első lépés az engedelmesség útján, hogy Nehemiás elmegy a királyhoz, és engedélyt kér a hazatérésre. A fejével játszott. Megtörténhetett volna könnyen az, hogy nem jön ki többé a királytól. Nem lehetett kiszámítani, hogy milyen következménye lesz ennek, hogyan reagál a király a kérésre. Hogy jut ez eszébe, hogy mer ilyet kérni csak úgy, minden további nélkül? Nem lehetett tudni, hogy mi lesz a következménye. Mielőtt odamegy már az Isten közelségébe pólyálva, az Istennel való közösségbe elrejtőzve megy oda. Itt már Atyjának szólítja, itt már az eszébe jutnak Isten eddigi szabadításai, amikből egyenesen következik, hogy újabb szabadításai is lehetnek, és ezeket várja is, kéri is. Mint egy kisgyermek kérleli, hogy ugyan gyere Te is velem, ne hagyj magamra. Nehéz ez az út, de a Te parancsodra megyek. Ugye ketten megyünk? Ugye előttem mérsz? Ugye nekem csak mondanom kell, és Te intézel mindent? A király szívét is arra hajlítod, amerre akarod. Az enyémet is megerősítheted. A Te népedet is megszabadíthatod. Ez a nagy belső biztonság és békesség, az Istenben való rendíthetetlen bizalom az igazi imádság eredménye

mindig. Enélkül a bizalom nélkül senki sem válhat alkalmassá arra, hogy Isten bármit is megépítsen, vagy újjáépítsen általa.

Isten terve tehát sokszor más, mint ahogy mi gondoljuk. Ertelhet 140 év is és még Jeruzsálem romokban van. Az újjáépítés mindig imádsággal kezdődik. Bűnbánó imádsággal. S a bűnbánó imádság vezet el mindenkit az Istenbe vetett rendíthetetlen bizalomhoz. Abba az elrejtettségbe, amelyikről a zsoltáros tesz bizonyosságot sokszor és amelyikről örvendezik. Abba a békességbe, amelyikről Jézus szól, ami az Isten békessége, amit csak Ő tud adni, ami minden értelmet felülhalad, amit nem úgy ad, mint a világ adja, amit nem lehet elvenni az övéitől.

Nem tudom, hogy ki gondol most arra, hogy bennünk is romokban van sok minden. Újjáépülhet. Nem tudom, hogy ki várja Istentől azt, hogy valami újat is építsen az életében. Nem újra valamit, hanem valami egészen újat adjon.

Ő ezt ígéri: Íme újat teremtek. Most készül. Még senki sem tudja. Nem tudhatjuk, hogy mire segít még el minket a hitünkben, engedelmességünkben, mennyire tehet áldássá minket mások számára. El merjük-e hinni, hogy ezzel kezdődik? Imádkozom, és ezzel engedem, hogy Ő belépjen az életembe. Bűnbánattal imádkozom, és ezzel eljutok az Isten gyermekeinek a biztonságába, békességre, az Istennel való élő közösségbe.

Ismertem egy lelkipásztort, aki egy nagyvárosi nagy gyülekezet élén állt. Sok megtisztelő magas tisztsége, magas rangja volt. Egyik napról a másikra mindennek vége lett. Egy igen nehéz helyen kellett folytatnia a szolgálatot, ahol csak egy névleges gyülekezet volt, ahol az életnek semmilyen látható jele sem volt, s teljesen kétségbeesett. A kétségbeesése közben elkezdett imádkozni. Az imádsága közben eszébe jutottak a bűnei. Az imádsága végül is abból állt, hogy „Uram, bocsásd meg azt a sok mulasztást, amit én elkövettem abban a nagy gyülekezetben, hogy nemcsak azt csináltam, amit Te bízál rám, hogy szétszóródtam, ...” és így tovább. Amit Isten elébe hozott, ott meggyóna az Úrnak.

Az imádsága végén otthon érezte magát ott, ahol volt. Azt mondta, hogy ég és föld volt az a két lelkiállapot, ami az imádsága előtt és az után volt. Elkezdett dolgozni, szolgálni. És gyülekezet alakult, és imádkozó testvérekre talált, és templomot építettek ott, ahol semmi sem volt, és gyülekezetet hagyott ott, amikor igen idős korban nyugdíjba ment. Nos, valami efféle az, amin Nehémiás is átment, és amire bármelyikünket elsegíthet Isten. Ő kész minket is használni. Készek vagyunk-e mi így Eléje járulni, imádsággal; bűnbánattal, és eljutni az Isten gyermekeinek a békességére?

Imádkozzunk!

Úr Jézus, áldunk Téged azért, hogy ebben is Te vagy a példánk. Ha egész nap nem maradt rá időd, az éjszakát töltötted az Atyával való imádkozással. Ha éjjel nem volt rá erőd, kora reggel, még szürkületkor mentél ki egy pusztára helyre imádkozni. Ha Neked ilyen fontos volt, mennyivel jobban rászorulunk mi, nyomorult, gyarló, erőtlenséggel teli gyermekeid. Köszönjük, hogy szabad Eléd jönnünk. Köszönjük, hogy kérhetjük a romok megépítését, akármire gondolunk is most. Családok romjainak, egészség, emberi életek romjainak, hitünk romjainak a megépítését. Könyörgünk Hozzád ezért a világot, az emberiségért, a földkerekségért, ahol most is több helyen háborúk tüzei lobognak, ahol az éhség pusztít, betegségek pusztítanak. Ó de nagy szükség van arra, hogy Te megépítsd! Kérünk Téged, hogy a magunk kis körében használj minket is. Vezess el őszinte bűnbánatra, és segíts el mindannyiunkat a Benned vetett igazi bizalomhoz. Kezdd el bennünk azt az újat, amit Te terveztél és építsd fel azokat a romokat, amiket érdemes felépíteni. De

BÖJT ÉS IMÁDSÁG

---

mindenképpen Te építs. S ha kedves az Neked, akkor hadd lehessünk eszközök ebben.

Ámen.